

съмване тръгнаха пакъ на пѣть. „При сичко туй, каза ёще той, азъ вѣрвамъ да са навъртатъ за сега изъ горитѣ ни.

— Милъ мой побратиме, каза нейна милость на воденчерина, отъ кагато си ма приель въ къщата си, познала съмъ че си добръ, разуменъ и почтенъ челѣкъ; за туй имамъ на тебе овѣрене. Тогази слушай да ти прикажѣ злочестинитѣ си; ты ще познашь защо сега отъ скърбъ и грижи ми са дробни сърцето. Чакамъ, братко, помощ отъ тебе и умъ да ма научешъ какво да сторѣ, вѣрвамъ да не са отръчешъ.

„Азъ съмъ воеводска дъщеря, выкатъ ма Росалина. Въ едно време двама голѣмцы ма поискахъ за жена: едина бѣше болерина Јонъ, а другия Арно. Јонъ бѣше най-богатия и най-силния голѣмецъ по нашитѣ страны, имаше голѣмы болярскы сграды, много войници и каквыто други богатства потърсишь; но добрина у него недѣй търси. Арно, левенъ юнакъ и народенъ първенецъ, бѣше много по-сиромашъ отъ Јона, защото баща му, прочють воевода по своята правда, бѣше му оставиль само единъ вѣтъ сарай, а и той не са помѣчи да добые други ёще силомъ и съ неправда. Азъ нему подадохъ рѣка; на баща ми много